

könnycseppet sem. Egyszerűbb lett volna zokogni, esdekelni, hogy ne bántsa, de úgy gondolta, akkor sokkal jobban fájna. Hideg józanság lepte meg, tudta, hogy meg kell maradni nyugton, őrködni a fájdalom fölött. Akkor, életében először, átkot mondott. Magában. Nem tanulta, nem hallotta senkitől. Jöttek a szavak maguktól, mélyről, hogy segítsenek visszatartani a könnyeket. Azt az egyet semmiképp nem akarta, hogy Ida sírni lássa.

Miből vagy te!? – ordította Ida. – Miből, te rongy, hogy még csak meg se nyekkensz?

Mariana soha azelőtt nem kívánt rosszat senkinek, de aznap éjjel, a veranda homokszagú kövén kuporogva megátkozta Idát. Teljes szívéből kívánta, hogy verje meg az Isten, úgy, ahogy Ida veri őt. Valami igazságösztön azt kívántatta vele, hogy ugyanígy verje, ne jobban. De ne is kevésbé.

Beck Tamás

Felnyílt a szemük

Kecskés és felesége olyanok voltak, akár az első emberpár a bűnbeesés előtt. Nap-hosszat alsóneműben tébláboltak garzonlakásukban, egyáltalán nem zavartatva magukat önnön mezítelenségüktől. Egyelőre nem is fenyegette őket a kiűzetés édenkertjükből. Tetemes hátralékot halmoztak ugyan fel az elmaradt közüzemi díjakból, s a devizahitel törlesztőrészeit sem fizették, a télvízre való tekintettel azonban éppen kilakoltatási moratórium volt érvényben. Amúgy is elég valószínűtlennek tűnt, hogy esetükben megismétlődjön a bibliai történet. Kecskés is, felesége is iszonyodtak a hullóktól. A férfi ráadásul a közeli nagykereskedésben vásárolta a starring almát diszkont áron, nehogy a Föld legravaszabb állata ruházza fel az asszonyt a jó és rossz tudás képességével. Megtették ezt egy mihaszna kígyó helyett a Kecskésné által mohó kíváncsisággal olvasott bulvárlapok, amelyek megszellőztették a sztárocskák legféltettebb hálószoatitkait is.

Jól tudták, a kikelet beköszöntével nem egy kerub jelenik majd meg náluk, hanem a mogorva végrehajtó, behemót őrző-védők kíséretében. Lángpallos helyett baseballütők kerülnek elő. Kecskés rosszabb pillanataiban azon morfondírozott, hogy talán célszerűbb lenne még a kilakoltatást megelőzően magukra robbantaniuk a szobakonyhát. A közös öngyilkosságra mindketten egyfajta romantikus kalandként gondoltak, azt illetően viszont megoszlott a véleményük, mi várna vajon rájuk a halál után. Kecskés szerint a mennyországban szemérmetlenül olcsón csapolják a Sopronit, apósa sem nevezi őt élehetetlen nímandnak, mindennek betetőzéseként pedig létezik amott a feltétel nélküli alapjövedelem intézménye. Az asszony kétellyel illetve férje optimizmusát. Negyedik méhen kívüli terhessége óta kizárólag pirulákkal volt képes aludni, s a barbiturát gonosz tréfát űzött vele reggelente. Öntudatát rendszerint jóval azelőtt visszanyerte, hogy teste is felébredt volna. Tökéletesen tisztában volt azzal, mi zajlik körülötte; hallotta a redőny résein át beszűrődő madárccicsérgést, Kecskés otromba szellentését, a szemeteskosci zaját odalenn. Megmoccanni azonban

a legnagyobb erőfeszítéssel se sikerült neki vagy tíz percen át. Kecskésné úgy érezte, nem is az ébredésért, hanem életéért küzd ilyenkor; mintha óriási örvény húzta volna vissza az öntudatlanságba. Feneketlen feketeségről számolt be körzeti orvosának is, aki alvási paralizist diagnosztizált a nőnél, ám hasztalan próbálta oldani páciense félelmét a Semmitől.

Kecskést nem érte váratlanul, hogy neje a koronavírus-járvány kirobbanásával csaknem egy időben újból teherbe esett. Jól tudta: a korábban elhalt négy magzat sem órá hasonlított volna. Sokkal inkább arra az afganisztáni veteránra, akihez az asszony takarítani járt éhbérért. A gyermek apja azonban fertőzöttnek bizonyult, így ők is karanténba kerültek. Két héten keresztül Ingmar Bergman-filmeket néztek anélkül, hogy akár egyetlen szó esett volna közöttük. A beszédes csöndet Kecskésné törte meg kilakoltatásuk előestéjén. Szerinted van súlya az időnek, szegezte férjének a kérdést minden előzmény nélkül. Az újonnan fogant zabigyerek miatt duzzogó Kecskés válasz helyett leemelte az éjjeliszekrényről a nagyapjától örökölt vekkerórát, hogy aztán a konyhai mérlegre helyezze. Az asszony nem számított erre a reakcióra, elismerő pillantásától pedig élete párja olyannyira zavarba jött, hogy önkéntelenül föltekerte a cirkófűtés termosztátját, holott egy olajradiátor már ontotta rájuk a meleget. Talán a pokoli hőségtől nehezültek el szemhéjaik is; kisvártatva a férfi horkolásától lett hangos a garzonlakás. Kecskésné decensen szuszogott, s álmában érvényüket veszítették a valóság törvényei. Padlón heverő üvegcserepek álltak össze egy veszekedés hevében földhöz vágott söröspohárrá, s a nő meg nem született gyermekei hancúroztak egy játszótéren. A Semmi nem bírta már Kecskésnére nézve semminemű vonzerővel, helyette ellenállhatatlan erő taszította vissza az asszonyt az életbe.

Mégsem a féktelen öröm verte fel álmából a házaspárt, hanem a szénmonoxid-érzékelő vijjogása. Az önnön látomásától még kótyagos Kecskésné növekvő rémülettel figyelte, amint férje a bojlerhoz rohan, letekeri, majd feltépi az ablakokat, egymás után mindegyiket. A bezúduló hidegben vacogva kapkodták magukra ruháikat, mint egykoron az első emberpár, miután észrevették, hogy mezítelenek. Kecskés magához szorította feleségét, hogy melegítse. Miközben egymást átölelve ácsorogtak a közelgő kilakoltatás miatt megpakolt bőröndjeik között, nem tudták volna megmondani, vajon a csípős böjti szelek hordják-e tele könnyekkel felnyílt szemeket, vagy valami egészen más.